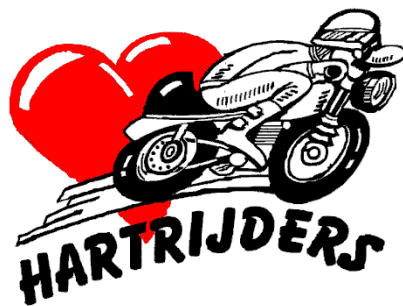

2011

4.100 deelnemers, opbrengst 24.000 euro

*“Een **jubiläum** is een herdenking van een gebeurtenis die een bepaald aantal (meestal een veelvoud van 5) jaren geleden is.*

Bij een jubileum hoort een feest, dat bij de te vieren periode op bijpassende wijze wordt gevierd.

Ook bedrijven vieren jubilea. Bij de meeste bedrijven wordt aan iemand die 25 jaar in dienst is een feest aangeboden. Een tweede ambtsjubileum wordt gevierd als men 40 jaar in dienst is. Door de invoering van de VUT en de grotere wisseling van banen komen deze feesten nog maar weinig voor.

Niet alleen vieren de bedrijven het jubileum van medewerkers, maar ook van de organisatie zelf. Het komt voor dat bedrijven al vele tientallen jaren of zelfs soms honderden jaren bestaan. Denk aan bijvoorbeeld bedrijven als Shell, Philips of Heineken. Vaak viert zo'n bedrijf zijn hoge leeftijd met een jubileumboek.

Ook steden, dorpen en zelfs landen vieren eigen jubilea. De verschillende historische gebeurtenissen worden vaak op jubileumjaren (50, 100 en zelfs 1000 jaar na de gebeurtenis zelf) herdacht.”

Wat had je nu gedacht ? Wanneer komen ze er eindelijk mee naar buiten ?

Of net niet, je was er gerust in dat we het weer voor mekaar zouden krijgen. Wel, wij niet. Het is geen gezeik, geen geouwehoer, geen geleuter maar het blijft moeilijk om alles rond te krijgen. Met ‘dagjesslaven’ en trouwe ‘werkpaarden’ trakteren we jullie graag op ons jubileumritje naar West-Vlaanderen.

West-Vlaanderen staat voor vele Vlamingen synoniem met een dagje aan zee, een pannenkoekje langs de dijk en ijsje van de venter. Jammer maar helaas, de zee zal je niet zien. Ik hoor stemmen, stemmen die me vragen wat ze dan wel zullen zien. Wil je het echt wel weten of rij je, tegen beter weten in zomaar mee met de stroom ?

West-Vlaanderen bestaat vooral uit polders en rivieren die de polderstreek in taartjes snijden. Blaas je samen met ons de kaarsjes uit ?

Moerzeke lijkt wel een kakelend kippenmuseum waar de dorpspastoor de eieren mag rapen. Via stemmige en herfststrijt vriendelijke gemeente's rijden we door Vlaanderens mooiste dorpen. Even halt houden doe ik persoonlijk graag aan het kasteel van Laarne. Veel uitleg hoeft dit kasteel eigenlijk niet meer of toch ?

Het kasteel van Laarne is een van de best bewaarde waterburchten van België.

Het werd in de 12de-13de eeuw gebouwd als een feodale burcht met een vierkante donjon, ronde weertorens, weermuren en een slotgracht.

Het kasteel rijst op aan een kromming van de Schelde, ten zuidoosten van Gent. Het draagt het stempel van een middeleeuwse vesting maar ook dat van een adellijk verblijf uit de 17de eeuw. De oudste delen van het gebouw werden opgericht in de vorm van een haast regelmatige vijfhoek en dateren uit de 12de eeuw. Eén slottoren is blijven bestaan, en verder ronde torens, afgedekt met een piramidevormige bedekking in steen om ze tegen vuur te beschermen.

Sinds de graaf van Vlaanderen anno 1362 het recht verwierf om er een garnizoen in onder te brengen, heeft het kasteel een reeks belegeringen ondergaan. Tijdens de godsdienstoorlogen in 1583 werd het hevig beschadigd. In de 17de eeuw onderging het gebouw een reeks verbouwingen en uitbreidingen waarvoor vooral bak- en zandsteen werd gebruikt.

Later werd het kasteel aan de heersende smaak van de 18de eeuw aangepast: de vensters werden vergroot en van houten raamlijsten voorzien, het interieur kreeg lambriseringen en bepleistering.

De voorburcht werd in de 14de eeuw heropgebouwd. Het verdedigingssysteem met een valbrug en hekken verdween in de 17de eeuw, waarna de burcht omgebouwd werd tot een lustslot. De weermuren tussen de torens werden omgevormd tot woonvleugels, de voorburcht werd een dienstgebouw en de ingang werd verlegd naar de noordoostelijke zijde. Er kwam een vaste brug met drie bogen over de slotgracht alsmede een nieuw barok voorgebouw. De bijgebouwen van het koetshuis zijn 18de-eeuws.

In mijn hart ben ik steeds ridder gebleven en speel nog wat graag met mijn zoon zijn playmobilridders. Samen bouwen we burchten en herbeleven we de meest heroïsche veldslagen. Samen zijn we graaf en samen zijn we stalknecht !

Laat het nu net die heldhaftige verhalen zijn die de mist rond die burchten doet verdwijnen en me op mijn tocht door het platte land helpen om de schoonheid te zien. Zij kunnen me als rijder van het stalen ros het best verleiden. Zij doen me denken aan weleer. Zij doen me denken aan de sfeer op je verjaardag. Die speelse geur, die ontluikende blijdschap, die drang naar het verjaardagsliedje...

Op je verjaardag kijken over de schouder van mama en papa stevast de grootouders mee, om de fonkeltjes in de je ogen te zien. Op die dagen besef je dat familie het grootste goed is...

Mijn paard trappelt er lustig op los en stopt zoals het hoort bij het mooiste barokkasteel van België, een pareltje om te koesteren. De pracht en de praal, de beweeglijkheid en het triomfalisme wat o zo typisch is voor de barok vinden we terug in dit prachtig kasteel.

Met trots stel ik je voor...

Aan de Poekebeek zie je dit kasteel staan, het kasteel van Poeke. Vooral indruk makend met zijn opvallende hoektorens, de vele ramen en het fronton boven de deur. De gevel, in een zachte tint roze, wordt prachtig weerspiegeld in het water dat zich rond dit kasteel bevindt.

Het kasteel van Poeke werd op 13 oktober 1943 als monument beschermd, terwijl het domein sedert 1 maart 1978 als landschap is beschermd.

Verder is het kasteel onlosmakelijk verbonden met de geschiedenis van het dorp, de Poekebeek en de omgeving. Het is als dusdanig een collectief en tastbaar geheugen en dus meer dan een groots en mooi monument. Het park van maar liefst 56 ha geeft het gebouw nog een extra dimensie.

Het jaartal 1750 op de gevel verwijst naar een ingrijpende bouwcampagne halfweg de 18e eeuw, uitgevoerd door architect Jan-Baptist Simoen.

In 1988 werd de symmetrische voortuin opnieuw in Franse neostijl gerenoveerd. Nadien werden, ten einde het kasteel tegen verder verval te behoeden, dringende instandhoudingwerken aan de daken uitgevoerd.

De gemeente werd in 1978 eigenaar van het kasteel, toen ze het kochten van een katholieke school. Deze school had het dan weer geërfd van Inés Pycke de Petegem, die ooit nog burgemeester was van Poeke, net als haar vader.

Die familie zat al in Poeke toen Amédée in 1872 het kasteel kocht van de Burggraaf van Nieuwpoort, Alfred Preud'homme d'Hailly. De familie Preud'homme had de gronden in 1597 gekocht en het was wellicht ook deze familie die de zeskantige burcht had laten bouwen die hier volgens een gravure stond.

Op 31 maart 1597 kwam Jean de Preud'homme namelijk in het bezit van de heerlijkheid van Poeke en van het vervallen "huus ghenampt tcasteel te Poucques".

Enkele maanden na de aankoop overleed Jean de Preud'homme. Zijn zoon Jean-Baptist werd in 1600 te Atrecht in de ridderstand verheven door Aartshertog Albrecht. Hij was krijgsman in het Spaanse leger. Waarschijnlijk was hij het die begon met het herbouwen van het kasteel. Sommigen stellen dat dit al gebeurde onmiddellijk na het Twaalfjarig Bestand in 1609. De kaart die Loys de Bersaques in 1627 maakte van het grensgebied tussen de Oudburg van Gent en de Kasserij van Kortrijk toont echter op de plaats waar het kasteel van Poeke zich situeert, de ruïnes van een rechthoekig gebouw, wat er zou kunnen op wijzen dat er in 1627 nog altijd niet begonnen was met het bouwen van een nieuw kasteel.

Nochtans toont Antonius Sanderus ons in zijn 'Flandria Illustrata' een prachtige afbeelding van het kasteel van Poeke omstreeks 1641. De tekening toont een zeshoekige waterburcht met op vijf hoeken een ronde toren. Op de zesde hoek bevindt zich de toegang die via een ophaalbrug te bereiken is. Op de binnenplaats staat een donjon. Dat Jean-Baptist de Preud'homme d'Hailly in de 17de eeuw nog opteerde voor een dergelijke constructie is allicht te verklaren door zijn militaire carrière. Volledigheidshalve moeten we stellen dat er geen andere bronnen zijn die bevestigen dat het kasteel er in 1641 uitzag zoals Sanderus het tekende.

Maar rond 1660 zijn er zware verbouwingen aan deze burcht geweest, met dit U-vormig Barokkasteel tot gevolg.

In de beide zijgevels vormden de vier ronde hoektorens het dominerende volume. Boven de waterspiegel hadden deze torens rond 1872 vier bouwlagen, met onderaan kleine keldervensters en in de andere bouwlagen telkens twee licht getoogde vensters. De vier hoektorens hebben, samen met de middenrisalieten (*), een verticaliserend effect. Zonder deze effecten zou het kasteel waarschijnlijk niet zo imposant zijn. Verder bezit het kasteel ook een leistenen dak met een mansarde (**).

Een ander gebouw met mansardes is het Koninklijk Paleis te Laken. Daar wordt een mansardedak gedragen door hoekrisalieten.

Merk op dat laatste traveeën afzonderlijk met pilasters afgetekend zijn en dat de dakkapelletjes daarboven een rond venster hebben. Boven de toegangsdeur zitten drie grote vensters en boven diezelfde vensters rijst een fronton bekroond met een mooi kruis in Franse steen.

Doordat het kasteel door water omgeven is, heb je op zonnige dagen een hele mooie weerspiegeling van het kasteel. Je zou het raakpunt kasteel-water een soort symmetrieas kunnen noemen, net als de verticale lijn die je zou kunnen trekken door de voordeur. Symmetrieassen kom je doorgaans niet zo gauw tegen in de barok, maar hier is het goed doordacht en volledig op zijn plaats. Nu is het kasteel prachtig in evenwicht.

Dompel je onder in de rust van het achterland van dit kasteel en geniet van de landerijen en hun polders, de stemmige riviertjes die de land in stukjes snijden...op je weg zal je nog pareltjes van kasteeltjes terugvinden.

Nadat je onze verjaardagstaart hebt kunnen bewonderen in de stopplaats in Aalter gidsen we je terug naar Ruiselede en zijn achterland.

Verskillende tientallen heerlijkheden vormden samen het grondgebied Ruiselede. Belangrijke heerlijkheden waren o.a. ter Vlaeght, Sint-Pieters Schalklede, Poelvoorde, Gallentas, Vossenholle, Kraaienbroek en Axpoele. Op de hoeve ter Vlaeght staat nog een oude tempelierskapel, die al vernoemd wordt in de 17de eeuw (verslagen van kanunnik Triest). Het grondgebied van Ruiselede behoorde zowel tot de kasselrij Kortrijk als de Oudburg van Gent. Ruiselede heeft naast zijn dorpskern nog enkele parochies zoals Doomkerke en Kruiskerke, schilderachtige namen en kernen die lijken te slapen, te kraken...

Wanneer de lage lucht vlak over het water scheert,
wanneer de lage lucht ons nederigheid leert,
wanneer de lage lucht er grijs als leisteem is,
wanneer de lage lucht er vaal als keileem is,
wanneer de noordewind de vlakke vierendeelt,
wanneer de noordewind er onze adem steelt,
dan kraakt mijn land...Mijn vlakke land...

Op de heuveltjes rondom de stemmige polders zie je hier en daar nog een prachtige molen, die zijn wieken sierlijk laten draaien alsof hij ons wil begroeten zoals enkel grootheden dat plegen te doen.

Net voor je onze eindstop bereikt heb ik nog een mooie molen voor je...De grote Napoleon

Ooit was Hamme bezaait met 22 molen waarvan nu nog eentje resteert. Deze benaming is gebaseerd op de overlevering dat keizer Napoleon en zijn gevolg de molen in opbouw zou gezien hebben, bij zijn doortocht met koetsen van Gent naar Antwerpen in 1804. Zij hielden korte tussenstops in Lokeren en Sint-Niklaas. De gekozen tussenstops waren noodzakelijk om de paarden te wisselen. Omdat Lokeren onvoldoende paarden kon leveren, vroeg het hulp aan Hamme.

In werkelijkheid heeft de molen niets te maken met een bezoek of doortocht van Napoleon. De molen werd pas in de Hollandse tijd opgericht. Gabriël Vermeire en zijn broer richtten vanaf juni 1816 op perceel nummer 221 van de elfde wijk, bij de Posthoorn, een "dubbele" windmolen op. Wellicht slaat "dubbele" op het gegeven van een dubbele oliemolen. Later werden maalstenen toegevoegd. Na 1900 werkte de molen nog enkel als graanmolen. Sinds 2000 is de molen in handen van Bert Mariman die de molen na een nieuwe restauratie terug in gebruik wil nemen.

De windborden en zeilen van de wieken zijn vernieuwd, net als het vele touwwerk. Alle gaten in de molenromp zijn gedicht en er zijn al meer dan vijfhonderd gevelstenen vervangen. Ook de bevestigingen van de askop in het dak zijn vervangen. De molenmuur onderaan is hersteld en binnenin brachten zijn er balustrades aangebracht. Die moeten zorgen voor de veiligheid van bezoekers, wanneer binnenin de molen alles in beweging is. Mariman wil ook de site naast de molen uitbouwen tot een toeristisch centrum met de mogelijkheid om er een lekker stukje taart te eten, kaarsjes uit te blazen, feestneuzen op te zetten en de polonaise te dansen...

Tot slot nog een citaat uit onze eigen kringen : **“1986 wordt de laatste Herfstrit van MV Moerzeke en de club sterft uit.** We vrezen dat dit het einde is van de Herfstrit... tot in 1992 een groepje enthousiaste jongelingen graag de Herfstrit willen verder zetten, maar dan wel voor het goede doel. Enkele oud leden van MV Moerzeke sluiten zich aan bij de nieuwe motorclub, “de Hartrijders” en werken mee aan de nieuwe reeks Herfstritten die in grote lijnen de oude volgt. ... De motorvrienden van Moerzeke hadden nooit durven dromen dat de Herfstrit op zo’n waardige manier zou vergezet worden.”

Van harte welkom !

uw dienaar Lieven

2012

2.900.deelnemers, opbrengst 10.000 euro

Herfstrit 2012 de Nostalgierit

Wanneer mensen onder elkaar aan het praten zijn, horen we wel eens de zin “weet ge dat nog?”.

In dit geval gaat men de nostalgische toer op. Dat is wat we met deze herfstrit ook een beetje willen doen. Aan de hand van beelden uit het verleden hebben we dit jaar een mooi parcours uitgestippeld waar zowel de jongere als de oudere deelnemer zal van genieten en op de vraag van “weet ge dat nog” zal menig een allicht antwoorden” miljaarde, is dat al zo lang geleden. Graag neem ik jullie mee om samen die herinneringen boven te halen.

Ter verduidelijking, volgens Van Dale is de betekenis van nostalgie: heimwee naar de goede oude tijd.

We beginnen onze route gewoontegetrouw in Moerzeke, niet alleen bij motorrijders een naam met enige bekendheid, ook bij de vrt (vroeger BRT) kent men Moerzeke. Het kleine dorp aan de Schelde was al menigmaal het decor voor verschillende tv reeksen.

In 1962 draaide men voor het eerst een jeugdfuilleton op locatie.

Voor Zanzibar, een avonturenreeks over enkel tieners met een zeilboot, draaide men oa. aan de Moerzeekse Kille en langs de oevers van- en op de Schelde.

In 1988 is het, u welgekende dorpsplein het decor voor de reeks Klein Londen, Klein Berlijn waarin het wel en wee van enkele families en de collaboratie tijdens de tweede wereldoorlog uit de doeken gedaan wordt.

We blijven nog even in Moerzeke tot in 2001 de filmcrew terug opduikt om de veerpont tussen Moerzeke en Sint Amands als hoofdrolspeler te gebruiken in de dramareeks Stille Waters.

Hoogtijd om op onze motor te stappen en te vertrekken, we verlaten het Scheldeland om via het stroomgebied van de Dender naar de Faluintjes (*) en Affligem te rijden

()Faluintjes*

De Faluintjes of de Faluintjesstreek is algemeen beschouwd de geografische omschrijving van vier voormalige Belgischegemeenten, nl. Baardegem, Herdersem, Meldert en Moorsel. Vandaag allen deelgemeenten van de Belgische stad Aalst. Strikt genomen is enkel het gedeelte ten zuiden van de Molenbeek in Meldert de benaming waardig.

De Faluintjes kregen gedurende de geschiedenis verschillende benamingen zoals falloerden (1417), fallanten (1458), falaën, fauluynten (1727), fallontjens (1779), faillanten (1821) en falaentenbosch en -meersch.

Faluintjes verwijst onder meer naar het middeleeuws falloerden, wat takkenbossen of houtbussels betekent. Die waren samengesteld uit wilgen- en essenhout, vegetatie die er in het verleden massaal groeide. Een andere verklaring kan gezocht worden in het Franse woord falun dat in de geologie wordt gedefinieerd als een schelpbank. Gelet op de rijke schelpenfauna die voorkomt in de Meldertse ondergrond is deze benaming zeer toepasselijk. (bron wikipedia)

We rijden van de ene landelijke streek naar de andere om ons hoofddoel, nl het pajottenland (*), te bereiken.

(*)De [Lennikse](#) advocaat [F.J. De Gronckel](#) gebruikte het woord Pajottenland, onder het pseudoniem Franciscus Josephus Twyfelloos, in een romantisch en ludiek geschrift, getiteld 't Payottenland zoo als het van onheugelyke tyden gestaen en gelegen is. De tekst verscheen eerst als losse afleveringen in [1845](#), maar de bekendste verzameling werd als 3e druk in [1852](#) in [Brussel](#) uitgegeven. De guitige advocaat vond het woord uit als tegenhanger van het rond [1840](#) onder-Leuvense studenten bekende [Kerlingaland](#) en plagieerde hiervoor zelfs het [Kerelslied](#). De naam payot bestond al in [1789](#) en betekende huurling bij het Oostenrijkse leger. (Een affiche met de naam payotten werd in het woelige jaar [1789](#) opgehangen aan de deur van de paterskerk in [Turnhout](#), zoals men kan lezen bij [Jan Lindemans](#) in Eigen Schoon en de Brabander van [1926](#).) (Bron wikipedia)

In OLV Lombeek komen we terug een bekend BRT decorstuk tegen. Wie herinnert zich niet de legendarische Kapitein Zeppos. Het was de Hertboommolen die in 1964 fungeerde als woonplaats voor de charismatische kapitein Zeppos.

Wie graag een nostalgische en authentieke herberg bezoekt kan terecht in de Cam in Gooik.

Je kunt er het streek- en instrumentenmuseum bezoeken.

We vervolgen onze nostalgische toer en bij wielerliefhebbers zal de naam Meerbeke als voormalige aankomstplaats van de Ronde van Vlaanderen ook geen onbekende zijn.

Vollezele bereiken we na het beklimmen van de Congoberg in de vallei van de Marke proberen het gas een beetje dicht te houden aangezien we ons aan de rand van van het stiltegebied Dender - Mark bevinden.

Waarschijnlijk zijn er onder jullie ook motorcrossliefhebbers, zij waren zeker al op Kesterheide voor de jaarlijkse motorcross

Via de typische holle wegen passeren we ook aan de site van de NAVO, deze site met de golfbalachtige satelliet ontvanger is ook een blikvanger in het pajotse landschap.

Om thuis onze televisie van de nodige beelden te voorzien heeft men ook zenders nodig en om deze zenders van de nodige signalen te voorzien bouwde de B(V)RT in St-Pieters-Leeuw de 300 meter hoge zendmast. Voor wie graag last krijgt van een stijve nek, rij tot aan de voet van de toren en blijf enkele ogenblikken naar de top kijken. Voor wie af en toe even van het landschap geniet op deze route, en aandachtig rondkijkt, zal zien dat de toren heel lang in het zicht blijft.

Om bij de VRT te blijven rijden we nu het grondgebied van commissaris Witse binnen. Sinds 2003 loste de eigenzinnige commissaris Witse samen met zijn team heel wat misdaden op in de gelijknamige krimi reeks. Oorspronkelijk was het ook de bedoeling om de route langs de Witseboom te laten lopen, maar de weg die er naar toe leidt is niet echt motorvriendelijk te noemen.

In het provinciaal domein van Huizingen (<http://www.vlaamsbrabant.be/vrije-tijd-cultuur/provinciedomeinen/huizingen/index.jsp>) kunnen jullie even verpozen bij een hapje of een drankje alvorens jullie rit verder te zetten.

We rijden aan de rand van onze hoofdstad over het kanaal naar Charleroi via de Zuunvallei naar St-Pieters-Leeuw waar het Coloma kasteel en park met rozentuin op uw bezoek liggen te wachten.

Volgende afspraak met het tv verleden hebben we in Gaasbeek. Het kasteel van Gaasbeek (<http://www.kasteelvangaasbeek.be>) is zeker het bezoeken waard.

Het kasteel fungeerde in 1965 als decor in het fel geprezen Johan en de Alverman.

Het Pajottenland staat ook bekend om zijn Lambiek brouwerijen in tal van cafés in de omgeving kan men genieten van dit smakelijke bier. De Lambiek is immers de basis voor de geuze en de kriel. We rijden net voorbij Gaasbeek immers de brouwerij Lindemans voorbij.

Om deze brouwerijen van graan te voorzien waren er op de vele beken ook heel wat watermolens, een mooi gerestaureerd voorbeeld daarvan is de Pedemolen in Schepdaal.

In Sint Anna-Pede rijden we onder de spoorwegviaduct die de Pedevallei overbrugt. De viaduct is 540 meter lang, 28 meter hoog en bestaat uit 16 bogen. Door ingrijpende werken die nodig zijn voor het gewestelijk spoorwegen expresnet is de viaduct verbreed en liggen er nu vier ipv de oorspronkelijke twee sporen

Verder is Sint-Annapede vooral bekend bij kunstliefhebbers met een voorkeur voor het werk van Bruegel. De [Sint-Annakerk](#): 13e-eeuwse [romaanse](#) kerk, in de 17e eeuw in [gotische](#) stijl gerestaureerd, afgebeeld op De Parabel der Blinden van [Pieter Bruegel de Oude](#). De kerk en de omgeving zijn sinds 1948 beschermd. En in het Bruegelmuseum kan je 19 reproducties zien van werken van Bruegel

Via één van de drukste verkeersaders die Brussel van verkeer voorziet (de N8 of Ninooofse Steenweg verlaten we het Pajottenland en richten we onze pijlen op het land van Asse.

Ook hier kunnen we net buiten de ring rond Brussel genieten van de landelijke rust. De streek wordt ook het gebied der Brabantse kouters genoemd en we rijden via landelijke deelgemeenten zoals daar zijn [Bekkerzeel](#), [Kobbegem](#), [Mollem](#), [Relegem](#), [Zellik](#) .

Geniet van de rust tussen Merchtem (zijn steltlopers)

en Steenhuffel waar we de Palm kunnen ruiken.

De befaamde Brabantse trekpaarden worden gekweekt op het domein Diepenstyn, dat eigendom is van de brouwerij

Als het klimaat het toelaat gaat het via het overstromingsgebied van de Molenbeek.

Je zult zien dat hier de wegen afgesloten kunnen worden aangezien de beek bij hevige en overvloedige regen graag buiten zijn oevers loopt.

In de bosgemeente Buggenhout rijden we langs de rand van het befaamde Buggenhoutbos(*)

(*)De oudste geschiedkundige vermelding van het bos en van de naam Buckenholt dateert uit de [12e eeuw](#), toen de heer van [Aarschot](#) al zijn bezittingen schonk aan de [abdij van Affligem](#) bij de intrede van zijn zoon als [monnik](#). De naam Buckenholt komt ongetwijfeld voort van het [Oudsaksisch](#) Boka (=beuk) en holt (=hout, bos). Buggenhout ontleent dus zijn naam aan het groot aantal beukenbomen die er een bos vormden.

Van het roemrijke bos dat oorspronkelijk duizenden en op het eind van de [Middeleeuwen](#) 470 ha groot was, blijft niet zoveel meer over. De monniken van [Affligem](#), die het bos cadeau kregen, rooiden er een groot deel van. Ook de latere eigenaars kaptten veel bomen. In [1887](#) bleven er nog slechts 400 ha van over. Tijdens de [Eerste Wereldoorlog](#) werd de helft van het bos volledig vernield door de [Duitsers](#). Toen het door de staat werd aangekocht in [1936](#), bleven er nog amper 140 ha over. Vandaag de dag is het bos 177 ha groot: 157 ha is domeinbos en 20 ha is in privébezit.

Waarna we stilaan terug op vertrouwde bodem komen.

2013

1200 deelnemers, opbrengst 4000 euro

Wanneer ik onderstaande tekst zit te schrijven waait het hier buiten met stormachtige krachten, in het weerbericht zal ons Sabientje het hebben over windstoten van soms meer dan 100 km/uur. Als ik dat hoor kan ik niet anders dan besluiten met "**dan hebben we gisteren toch nog een beetje geluk gehad**".

Alle voorspellingen waren de week voorafgaande aan deze 22e editie vrij juist en unaniem, zaterdag de mooiste dag van de week en vanaf zondag wel zacht maar stormachtig.

Een voorspelling die we als organisator best kunnen missen (we herinneren ons nog allen onze genaamde stormrit van 2002).

We hadden alles in de hand en onder controle, behalve het weer.

En zo begon zondagmorgen de dag van onze Herfstrit.

Vanaf 7 uur viel er al regen en waren er al vervelende windstoten, maar blijkbaar weerhield dat de dappersten onder ons ras niet om naar Moerzeke af te zakken.

Letterlijk druppelsgewijs kwamen de deelnemers toe op het dorpsplein en ondanks het steeds wisselende weerbeeld zagen we terug niets anders dan blijde gezichten.

Dat het geen record editie ging worden hadden we al lang door .

We konden toch nog **1200 inschrijvingen** noteren en op het einde van de avond kon Marijn De Valck in naam van de deelnemers en sponsors toch nog **een cheque van 4000 euro** overhandigen aan de voorzitter van **de Vlaamse Vereniging Autisme**.

De dag verliep zo goed als vlekkeloos , nergens waren er noemenswaardige problemen en de deelnemers waren terug zeer te spreken over de organisatie en het uitgestippelde parcours, dat er ondanks de weersomstandigheden niet altijd perfect bij lag.

Sommige deelnemers konden zelfs de rit uitrijden tussen de buien door en kwamen droog toe op de aankomstplaats in sporthal De Wuiten in Hamme.

Naast de cheque voor de VVA was er ook nog de tombola.

De Hartrijders konden heel wat deelnemers met een mooie prijs naar huis sturen. Waaronder de hoofdprijs, een elektrische motorfiets, geschonken door hoofdsponsor Bike Parts uit Grembergen .

Welkom op Herfstrit 2013

De voorstelling van onze rit is dit jaar een ode aan Rie en Joris die vorig jaar overleden zijn. Een ode door onze routeplanner Lieven, die op zijn ondertussen gekende manier de herfstrit tot leven wil brengen.

Henri (Rie) Willaert

15 april 1949 – 14 september 2012

Joris de Vriesere

24 mei 1961 - 28 november 2012

Donderdagavond 8 maart 2001, Ik maak me klaar.

Gewapend met 'n massa aan stafkaarten en een zelfgemaakt routeblad, stap ik toch lichtjes nerveus in mijn blikken doos. De kronkelende paden gidsen me naar het stemmige Zogge. Ik stop aan een woning die ik va nop straat niet zie. Omgeven door bomen en struiken staat een warm nest. De kippen groeten me en de poes wil stiekem mee sluipen. Een oude molensteen en een verroeste fiets doen me bijna struikelen.

De dampen die uit de keuken komen begroeten me vriendelijk. De geur van kool en rijkelijke sauzen schiet in mijn neus...Ding dong...

Daar sta je dan, "Paulus de boskabouter" heeft een evenbeeld zal mijn zoontje later zeggen.

Een stevige rechter doet me vermoeden dat ik hier graag terug zal komen. Nog altijd onder de indruk stap ik dit museum binnen. Ieder hoekje heeft zijn rijk verhaal. Die immens grote tafel gevuld met een vaatje wijn, snoepjes, kranten, magazines, een brillendoos met ééntje voor ieders tekortkoming, enkele asbakken, een hoeveelheid tabak, ... brengt ons dichterbij elkaar. Vanuit de keuken klinkt een hartverwarmend gebrom, ik dommel bijna in tot ik plots schrik.

“Een minibordje?” “ Pardon?” roep ik beleefd terug. “Awel, een minibordje?, brom je ”

Niet wetend wat er me te wachten staat geef ik toe aan de verleiding. De geuren hebben me overtuigd. Plots staat daar een heerlijk bord voor mij klaar. Is dat een minibordje? Zonder dat ik iets verder kan zeggen krijg ik een duidelijk antwoord. ‘Langen, je moet aansterken! Kom hier. Een glaasje rode wijn zal je goed doen. Santé, en we beginnen eraan.

Ik wou eigenlijk je goed raad, mompel ik. Straks, we hebben nog tijd genoeg en zeg maar Rie hoor. Geniet maar en alles opeten hé, zeg je vaderlijk.

Nog enkele zielsverwanten passeren de revue. “Ha, die oom Rie” klinkt het meermaals. Het is een gezellig onderonsje van het mannelijke geslacht. Iedereen krijgt een minibordje, nou ja ‘minibordje’. Dat onderonsje krijgt de naam ‘culturele avond’. Het is maar dat ieder kind zijn naam heeft...

Aarzelend leg ik mijn voorstel op je tafel. Ik mag dit jaar voor mijn allereerste keer jouw Herfstrit uitstippelen. Ik bots onmiddellijk op een groot probleem. Het aloude concept is niet meer. De verschillende controleposten zijn niet meer haalbaar, zeg ik kordaat. Ik heb een visie en die wil ik duidelijk overbrengen. Een doodse stilte valt in de kamer...maar ik doe zelfverzekerd verder. Ik laat zien wat mijn maanden van voorbereiding hebben voortgebracht. Wat zij niet weten is dat ik stiekem samen met Guido al meerdere verkenningen hebben gereden. Ik verzwijg dit en geef bij iedere streek een woordje uitleg alsof ik er terug rijd. Ik probeer de route een ziel te geven en merk dat iedere zielsverwant stil meegaat...Het lukt!?

Dat baantje ken ik, die gemeente ken ik, dat dorpsplein ken ik, dat kasteel ken ik... tot Ome Rie plots stopt: “Langen, jij gaat ons nog verbazen”. Dat dorp ken ik niet. Het gaat over een dorpje met zijn roze kasteel. De vragenstorm is begonnen... iedere vraag kan ik rustig weerleggen. Stilletjes groei ik in mijn rol. Ik voel dat het goed zit. Trots laat ik mijn roadbook zien. Alle straatnamen netjes ingevuld naast een duidelijke situatie met bolleke pijl. Het handwerk is netjes verzorgd, niet teveel info per lijn en toch duidelijk. Ik krijg geen schouderklopje maar nog een glas rode wijn.” Kom Langen” zegt ome Rie hier moeten we op klinken. Ik heb hier een goed gevoel bij, zeg je met een zekere trots in je ogen.

Mijn buikje rond, mijn hoofdje leeg stap ik na een rijke avond terug in mijn bliken doos. De ruiten gaan open, ik wil de avondgeluiden horen. Dit was nog eens genieten!

Het wordt tijd voor onze eerste verkenning. De voorstelling aan de leden van het bestuur heet dat plechtig. Philippe, Joris, Tjaan, Guido, Rie staan me op te wachten met hun stalen ros. Het ene ros al hipper dan het andere. Maar ome Rie heeft voor de gelegenheid moeder Pan meegebracht. Ik mag voorrijden, logisch want ik ken de route ondertussen uit mijn hoofd.

“Langen, nog effe geduld hé” klinkt het op het dorpsplein van Moerzeke. Ome Rie rolt zijn sigaretje en schudt zijn koffietas uit. Alles opgeborgen in de koffers van moeder Pan en de meute kan vertrekken. Onderweg stoppen we meermaals om een kasteel te aanschouwen of om van op een bultje de omgeving te bekijken. Ome Rie geniet, de leden van het bestuur lijken tevreden. Maar dan komt de grote beproeving nog. De voorstelling van het nieuwe concept. Maar één controlepost meer. Ik heb een beetje op safe gespeeld en weet dat er in de grote zaal die ik voor ogen heb een feestje van een motorclub doorgaat. Zij hebben alles al aangekleed en het ziet er stemmig uit.

Goedkeurende blikken en schouderklopjes vallen me nu toch te beurt. Blij rijden we verder naar het dorp dat Ome Rie niet kent. Het roze kasteel baadt in de zon. De kronkelende weggetjes laten ons al van op geruime afstand genieten van een hoogtepunt op de route...

Die dag verloopt eigenlijk vlekkeloos. Een zacht briesje, een lentezon en leuk gezelschap. De route krijgt ook een resumé, die we daarna op de site van de Hartrijders kunnen plaatsen.

Die resumé heb ik enkele dagen voordien ter goedkeuring in ome Rie zijn brievenbus gestopt.

Zo wil ik wel nog jaren doorgaan laat ik weten wanneer we nagieten bij onze terugkomst in Moerzeke. Onmiddellijk krijg ik lik op stuk. Daar houden we je dan aan! Leuke resumé zeg je tussen het likken aan je baard, goed gedaan "langen". Wat ben ik trots. Onze wekelijkse verkenningen lopen van een leien dakje. De voorbereidingen zijn gedaan. De maagdenrit is gereden en alles is onder controle. Behalve het weer. Iedere weerman laat het luid klinken dat je beter binnen blijft. En toch gaan wij ermee door, wij dat zijn de Hartrijders. Niets zal ons weerhouden om dé herfstrit te laten doorgaan. We lassen niets af, wij gaan door klinkt het heldhaftig. Deze editie zal iederéén wel kennen als de 'stormrit'.

En nu, is de storm al lang gaan liggen maar Ome Rie en ook Joris hebben ons hier achtergelaten. Maar ik weet dat ze samen toekijken. Maar net nu op donderdag 3 oktober 2013 heb ik het moeilijk om in de pen te kruipen en de route te beschrijven. Die resumé doet me denken, dromen, horen aan toen. Toen alles begon...

De juiste woorden komen niet...

De moed bij elkaar rapen heet dat dan...

Vergeef me, maar ik hou het bij enkele hoogtenpunten op de route. Vlaanderen wordt dagelijks kleiner en iedere centimeter wordt benut. Maar toch vinden we het nog altijd de moeite om jullie te gidsen door ons Vlaanderenland.

Wie oog heeft voor iets moois stopt best eens in Oudenaarde. De parel van de Vlaamse Ardennen. De geboorteplaats van Margaretha van Parma en Adriaan Brouwer.

Wist je...dat op het Oudenaardse wapenschild een afbeelding staat van een bril. Volgens een zestiende-eeuwse legende zou keizer Karel V hebben opgedragen om die bril er te zetten, omdat de stadswachter de keizer niet had zien aankomen. De stadswachter, die de geschiedenis zou ingaan als Hanske de Krijger, maar die volgens Charles De Coster Thyl Ulenspiegel was, zou toen in slaap zijn gevallen, omdat hij te veel had gedronken.

In werkelijkheid is het embleem in het wapenschild geen bril maar een gotische letter A van Audenaerde.

Bezienswaardigheden genoeg. Het huis van Parma, de Walburgakerk, Het stadhuis, het begijnhof, enz. Het stadhuis staat zelf op de lijst van Unesco werelderfgoed.

Maar iedereen kent natuurlijk Oudenaarde als het middelpunt van de Ronde van Vlaanderen. Je kunt er niet omheen. De Ronde leeft hier 365 dagen in ieders hart.

Dit jaar wordt oktober gepromoot als het moment om Oudenaarde te bezoeken. In oktober ziet Oudenaarde weer bruin van het bier. 'Vlaanderen Lekker Land' staat voor genieten op zijn Vlaams,

een combinatie van culinair genieten en vakmanschap. Al in de 12de eeuw stookten de brouwers de ketels warm om van Oudenaarde de Vlaamse bierstad bij uitstek te maken. Dankzij de unieke kwaliteiten van het bronwater in de Vlaamse Ardennen slaagden ze er in de 19de eeuw in om het Oud Bruin op de kaart te zetten.

Is bier een mannendrank?

In het oude Babylonië mochten alleen de priesteressen bier brouwen en drinken ter ere van hun godin. Het aller-oudste bierrecept ooit teruggevonden is een ode aan de godin Ninkasi. Ook in de middeleeuwen was brouwen een pure vrouwenzaak.

Oudenaarde is een echte bierstad en die biertraditie is al eeuwenoud. De Scheldestad telde ooit 17 brouwerijen. Vier brouwerijen zetten tot op vandaag nog steeds de rijke biertraditie verder: Roman, Liefmans, Smisje en Cnudde. Vooral de typische bruine bieren zijn het vermelden waard. Bruin bier is een typisch product voor Oudenaarde. De specifieke eigenschappen, nl. de bruine kleur en de veeleer karamelbittere of zurige smaak, worden toegeschreven aan het gebruik van Oudenaards water. Het gebruikte water is van een goede kwaliteit, is ijzerhoudend en bevat een hoog calciumgehalte. Dit verklaart waarom in deze streek vandaag, net als in het verleden, zoveel bruin bier wordt gebrouwen.

Oudenaarde telde zoals gezegd in het begin van de 17de eeuw een groot aantal brouwerijen, deze bevonden zich vnl. in de omgeving van de Schelde (voor de grondstoffen en het lozen van afvalwater). Tot op vandaag zijn er nog vier brouwerijen overgebleven, wat vrij uniek is voor een stad: Brouwerij Roman die al meer dan 4 eeuwen actief is en daarmee de oudste brouwerij van Vlaanderen is. Roman brouwt onder meer Adriaen Brouwer bruin bier en de Ename abdijbieren. Brouwerij Liefmans onderscheidt zich door haar bieren van gemengde gisting in open gistkuipen, zoals onder meer Liefmans Oud Bruin, Goudenband en Liefmans kriel. Brouwerij Smisje is een jonge en kleine ambachtelijke brouwerij die bieren brouwt als Smiske en Smiske bruin met Belgische hop. En tot slot is er brouwerij Cnudde, eveneens een kleine brouwerij bekend omwille van haar bruine bieren en Bizon bier.

Ook dat wist je te waarderen hé Ome Rie...een bruintje op z'n tijd ging er graag in. Schol makker, we drinken er eentje op!

Na de parel van de Vlaamse Ardennen komen we aan in West-Vlaanderen. De stad Waregem zal onze gaststad zijn. Dit is de op vier na grootste stad van de kust provincie.

Wist je wat de aanvankelijke naam van de stad was? "Waro-inghaheim", wat 'de woonplaats van de clan Waro' zou betekenen, en dit wordt voor het eerst vermeld in 826. Deze naam en de nederzetting waarnaar verwezen wordt, dateren echter al van eerder, meer bepaald uit de

Frankische periode. In de Gallo-Romeinse periode waren in Waregem zeker verschillende nederzettingen aanwezig. Dit kan bewezen worden door verschillende archeologische vondsten: pijlpunten, scherven van vaatwerk en munten. De eerste bewoners van het huidige Waregem vestigden zich voornamelijk aan de Leieboorden.

Waregem is mooi om te herontdekken. Zijn 45 km² herbergt een aantal prima bezienswaardigheden, sommige zelfs uniek in België. Denk maar aan het Flanders Field American Cemetery and Memorial, de enige Amerikaanse militaire begraafplaats uit de Eerste Wereldoorlog in België.

Of het Goed te Nieuwenhove, het natuurgebied de Zavelputten in Beveren-Leie, de jachthaven aan de Leie, of...

Maar ieder van ons kent Waregem Koerse. Waregem Koerse mag dan een paardenrace zijn, het zijn de hoeden die met de aandacht gaan lopen op het societygebeuren.

Nog steeds doe ik mijn hoed af, voor het oude concept. Voor je oude stafkaarten en je goede raad, dikke vriend. Die goede raad heeft ons gemaakt tot echte Hartrijders.

Ook doe ik mijn hoed af voor jullie. Jullie zorgen ieder jaar weer voor een feest in Moerzeke en een dikke vette cheque voor de Vlaamse Vereniging Autisme.

Dus in naam van de Hartrijders, nogmaals 'hoed af'!

Lieven

2014

Zondag 26 oktober 2014 Moerzeke

3000 deelnemers, opbrengst 8000 euro

Herfstrit 2014 voorbeschouwing van de route

Is het een vlag die jouw lading dekt ?

Wat is voor jou het belangrijkste element ?

Of is het iets anders ?

Dekt die vlag echt je lading ?

Bestaat er nog een grens voor ons ? Is er nog een vlag voor ons ? Onze voorouders hebben gevochten voor die vlag, voor die vrijheid, voor onze taal. Zij hadden een vlag, maar dekt die vlag hun lading. Hun Eerste Wereldoorlog, tussen 1914 en 1918, wijzigde grondig de geschiedenis van ons land en van de hele wereld. “Meer dan welke moderne oorlog ook, leeft ’14-’18 in de herinnering voort als het ultieme voorbeeld van een onevenwicht. Het is de oorlog van de ‘opgeofferde generatie’, opgeofferd voor iets dat achteraf niet meer zo goed te achterhalen is”. Ondanks het feit dat de laatste menselijke getuigen overleden zijn, blijft deze oorlog voortleven in het collectieve geheugen van ons land. België speelde een belangrijke rol in deze oorlog, niet in het minst door de moedige weerstand van onze soldaten bij de Duitse invasie. “Poor little Belgium” had de bewondering van de hele wereld verdiend.

Stil zoekend naar die stille getuigen, net als een schuwe kat ben ik zoek naar een huis. Ieder huis heeft zijn verhalen. Spijtig genoeg is niet ieder huis een warme thuis. Want ook hier dekt de vlag niet altijd de lading ? Of is het een ander element wat inhoud kan geven en belangrijker is ?

Die zomer ging ik op stap, zoekend naar ... Maar ieder is stil en wil niet getuigen. Ieder bedekt zijn versie met zijn vlag.

Als bij wonder tref ik in Moerzeke dorp stille getuigen aan, zij wonen in dit prachtig kasteel. Verscholen achter een statige bomenrij in de Kasteellaan

Het kasteel van Moerzeke of kasteel Nieulant, later retraitehuis O.-L.-Vrouw Middelaars en nu vormingscentrum broeders van Liefde ligt er nog steeds vredig bij. Het kasteeldomein in de onmiddellijke nabijheid van het dorpsplein van Moerzeke met oude parochiekerk en niet ver verwijderd van de Schelde. Het kasteel ontleent zijn naam aan de familie de Nieulant die van begin 19de eeuw tot in de 20ste eeuw eigenaar was van het kasteel. Op de site vind je nog walgrachten van een feodaal hof, zijnde het verblijf van de lokale heer van de heerlijkheid Moerzeke. Over de aanvankelijke burchtheren van Moerzeke en hun verblijfplaats is heel weinig bekend. Maar nu babbel ik met een getinte kloosterling. Hij is mijn taal niet goed machtig maar luistert en vertelt over zijn voorouders. Zij hebben meegevochten in den grote oorlog. Letterlijk stille getuigen,...na een kop koffie tracht ik hem te bedanken maar voor ik het weet vraagt hij me zeer devoot "waar is je vlag ?"

Met mijn mond vol tanden poets ik de plaat niet goed beseffend dat die uitspraak mij niet zal loslaten. Rustig gaat de reis verder, niet goed wetend waar het eindigen zou of naïef gezien toch wel. Voor jullie weet ik het ieder jaar wel, een beetje toch...

Ik ben dol op water, wie wordt er niet stil van water ?

Water heeft veel betekenissen, water kan je niet afdekken met een vlag. Water zet ons in beweging, geeft ons leven en doet ons denken.

Stap op en laat je meeslepen door het water...de hartrijders brengen je bij de niet geannexeerde gebieden. Ingeklemd tussen onze landsgrenzen en Westerschelde, is het een geïsoleerd gebiedsdeel. Ons eerste bezoek aan dit land was een topper

“Waar eens 't gekrijsch der meeuwen verstierf aan 't eenzaam strand,

*Daar schiepen zich de Zeeuwen uit schor en slik hun land
En kwam de stormwind woeden hen dreigend met verderf,
Dan keerden zich de vloedten van 't pas gewonnen erf.*

Van d'Ee tot Hontenisse, van Hulst tot aan Cadzand

Dat was ons eigen land, maar deel van Nederland”

Ons eigen landje, dicht Jacob Pattist in het refrein van het Zeeuws-Vlaamse volkslied.

Treffender had deze predikant het niet kunnen formuleren. Weliswaar is het volkslied in de Eerste Wereldoorlog geschreven als protest tegen de Belgische plannen om Zeeuws-Vlaanderen te annexeren, de tekst weerspiegelt ook de identiteit en trots van deze bewoners.

Dit uit zich in hun cultuur, karakter en identiteit samen te vatten in: gemoedelijker, Vlaamser, bourgondischer ook dan in het Zeeland 'van de overkan't. In hun genen zit bovendien de eigenzinnigheid en mentaliteit die ook eilandbewoners eigen is. Teveel Zeeuw om Vlaming te zijn, teveel Vlaming om Zeeuw te zijn.

Maar dé Zeeuws-Vlaming bestaat niet, zegt men, met een verwijzing naar de verschillen in leefwijze, geloofsovertuiging en zijn dialect. Aan de ene kant is de volksaard wellicht wat gemoedelijker dan aan de andere, de een klap mogelijk wat sappiger dan zijn buurman verderop, verstaan doen Zeeuws-Vlamingen elkaar altijd.

De oorsprong van die verschillen is eveneens geografisch te verklaren.

Zeeuws-Vlamingen zijn grensbewoners, altijd geweest. Historisch is Zeeuws-Vlaanderen verdeeld in drie 'landjes': dat van Axel, van Cadzand en van Hulst, ooit van elkaar gescheiden door uitlopers van de zee. Pas met de inpoldering in 1952 van de laatste zeearm de Braakman vormt Zeeuws-Vlaanderen een geheel, met in het landschap vele krekten, doorgaans als restanten van een ver verleden.

Karakteristiek voor Zeeuws-Vlaanderen zijn dan ook de talrijke dijken en dijkjes, ooit in gebruik als zeewering, nu parels in de natuur met populieren -waaibomen- als windvangers. Zeeuws-Vlaanderen vertegenwoordigt boeken vol met historie en kletterende wapenfeiten. Van d'Ee tot Hontenisse, van Hulst tot aan Cadzand toont het platteland sporen van het verleden. Wie goed kijkt, ontdekt vestingen, forten en linies met inundatiesluizen en ook vele tientallen grenspalen en -paaltjes, ogenschijnlijk willekeurig in het landschap.

En laat het nu net dit landschap zijn dat me bekoort, zo dichtbij en toch waan je je zo ver weg. Een feest waard ! Zeeuwen en Vlamingen samen, in een streek die in 2014 tweehonderd jaar Zeeuws-Vlaanderen heet. Dat is een herdenking, beter gezegd misschien: een grenzeloos feest, waard. Wij gaan er voor jullie motorrijders alvast een feest van maken. Wees gerust !!!

Een feest is het altijd met die sappige, gemoedelijke volksaard in een warm jasje. Waar anders vind je dit dan bij waardin Gina. In haar huiskamercafé voel ik dat de vlag de lading dekt. Ik voel me tussen haar grappige, sappige dialect thuis. Dit kroegje draagt de geschiedenis van de huiskamercafé'tjes verder uit.

Huiskamercafé'tjes had je in de dorpen bijna deur aan deur in de eerste helft van de vorige eeuw. Meestal dreven de vrouwen dat kroegje. De opbrengst was een aanvulling op de verdiensten van de heer des huizes. Het café diende verder als een soort levensverzekering, voor het geval de man vroegtijdig de dood vond. In de hoek van de kamer was een kleine toog met wat glazen. Vaste klanten kwamen steevast via de achterdeur binnen. Bij grote drukte nam je er zelf je drankje. In de jaren zestig en zeventig van de 20e eeuw zijn de meeste huiskamercafés opgedoekt. Maar Het Verdrongen Land, waar de bezoeker zich minstens vijftig jaar terug in de tijd waant, staat er nog steeds. Het hele interieur ademt de sfeer van de tijd van toen.

Vanuit een hoekje kijk ik toe, genietend. Een warme goeiedag krijg je altijd van de waardin. Hier voel je nog dat het op 't gemakske mag. Hier voel je nog dat er 'n ziel zit, hier mag je zitten en kijken. Hier krijg je nog een kaart in het dialect. Waar zie je dit nog ? Hier merk je dat de vlag de lading dekt. De oude liedteksten aan de wanden - en de binnenkant van de toiletdeuren. Waar mag dat nog ? Alles vormt samen met allerlei spulletjes uit grootmoeders tijd het ideale decor om te komen 'onthaasten'. Of, zoals Gina het uitdrukt: "*Als je naar ons huiskamercafé'tje wil komen, neem dan de tijd. Net zoals vroeger... op 't gemaksken.*"

Een zwaluw maakt nog geen lente is hier letterlijk van toepassing. Kijk maar eens goed rond. Tot op de Herfstrit ????????????????

De Vlaamse Vereniging Autisme en de hartrijders hangen hun vlag al uit en kijken reikhalzend uit naar jullie warme welkom...

2015

Herfstrit 2015

Zondag 25 oktober 2015

3300 deelnemers, opbrengst 12000 euro

Welkom op herfstrit 2015

Zoals jullie kunnen zien ligt ons dorpsplein er vredig, stil en uitnodigend bij om jullie te mogen ontvangen om zondag 25 oktober 2015.

Elk jaar is het opnieuw een uitdaging om de rit nog mooier en leuker te maken dan het jaar ervoor. Na de vlakke polderrit van vorig jaar trekken we dit jaar in zuidelijke richting met een route die als thema heeft: "OVER DE BERGEN EN DOOR DE BOSSEN".

Wie onder weg de plaats – en straatnaamborden zou gadeslaan zal merken dat we met de gekozen route dit thema alle eer aan doen.

Wie kan echt denken dat er naast de gekende kuitenbijters uit de Vlaamse wielerklassiekers we ook nog bergen tegenkomen met ronkende namen zoals daar zijn: Aaigemberg, Geraardsbergen, Steenberg, Pollareberg, Congoberg, Gauberg, Kakelenberg, Bergstraat, Vloesberg, Ganzenberg,

Korteberg, Leberg, Pottenberg, Rekelberg. De ene is al wat steiler en hoger dan de andere, maar geen paniek met onze gemotoriseerde tweewieler geraken we altijd op de top.

Voor wie Vlaanderen al vanuit de lucht zag is het ook geen geheim dat er nog heel wat groen te vinden is een greep uit de bossen die we onderweg zullen tegenkomen: Onnebossen, Kattenbos, Bosstraat, Melkbos, Raspaillebos, Ten Bosse, Bois, Bosterij, Bosgat, Munkbos, Frankenbos. De meeste bossen zijn in de herfst in de mooiste kleuren getint en aangezien dit de herfstrit is wordt het dus genieten.

Maar goed we zijn gekomen om naast het genieten ook nog te rijden, daarom een kleine impressie van wat jullie nog te wachten staat.

Via de Scheldedijken en meersen van Zele en Berlare steken we in schoonaarde een eerste maal de Schelde over.

Waarna we langs de mooiste route via Wichelen, Lede Impe, Papegem, Vlierzele, Erpe-Mere, Ressegem, Aaigem en Herzele in het Denderland komen.

Wegwerkzaamheden verplichten ons om in Ninove de Dender over te steken via de drukke N8 maar al vlug rijden we via Pollareberg de Dendervallei terug uit.

De Denderstreek sluit voorbij Denderwindeke naadloos aan op het Pajottenland waar we op de Congoberg te Vollezele een merkwaardig kunstwerk tegenkomen.

Op deze locatie staat het beeldhouwwerk 'Ontvoering van Europa' van Koenraad Tinel. In 1944 stond Koenraad Tinel als 10-jarige letterlijk op de puinen van Europa. Het verwerken van de bloedige gevolgen van een verdeeld continent bracht hem tot een genereus artistiek gebaar. Zijn monumentaal ontwerp voor een Europamemoriaal spant een boog van WOII tot vandaag.

Het monument in plaatstaal is acht meter hoog en bijna negen meter lang.

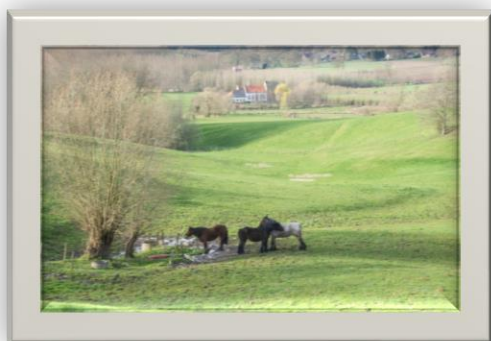

Na dat stukje Pajottenland begint onze maag stilletjes om aandacht te vragen en belanden we in het Provinciaal Domein De Gavers, waar ook onze controlepost gevestigd is.

Het domein is stilaan toe aan zijn winterrust, maar het een plaats waar de sportieve recreant zeker aan zijn trekken komt.

Na deze rustpauze zijn we toe aan de bergzone (ook gekend als de Vlaamse Ardennen) uit deze Herfststrit

Via mooie stukjes en rustige wegen kronkelen we van links naar rechts en van boven naar onder om via Everbeek de taalgrens over te steken en in Flobecq/Vloesberg terecht te komen. Via deze groene oase genieten we nog van wat hellingen en mooie uitzichten om via de Leberg in de (het kan vandaag qua motorplezier niet op) Zwalmstreek te komen.

Rozebeke en Roborst stralen de rust van een typisch Vlaams dorp uit (met telkens een gesloten en over te nemen dorpscafé)

We genieten nog even van de rust van de zacht kabbelende Zwalmbeek

En zetten we onze tocht verder naar de streek van Oosterzele en Wetteren waar heel wat boom- en rozenkwekers ervoor zorgen dat de mensen met groene vingers een mooie siertuin kunnen aanplanten.

Nadat we, in Wetteren, de Schelde terug overstaken kunnen we nog enkele kilometers van deze stroom genieten

Om zo onze rit te beëindigen te Hamme.

We hopen dat we jullie, met deze impressie van onze rit, warm hebben kunnen maken en dat jullie op zondag 25 oktober in grote getale naar Moerzeke afzakken.

2016

4.000 deelnemers opbrengst 18.000 euro

Zondag 30 oktober 2016 Moerzeke

Herfstrit 2016 voorbeschouwing van de route

Langs het water.

Welkom op Herfstrit editie 2016. Met deze editie vieren we een dubbel jubileum, het is immers voor de 40^e maal dat deze rit gereden wordt en daarvan werden de laatste 25 georganiseerd door de Hartrijders. In die 40 jaar is er heel veel veranderd en in die periode is er ook heel wat water naar de zee gevloeid.

Motorrijden en water zijn nu wel twee elementen die niet goed bij elkaar passen, maar in dit geval is het water in de verschillende beken, rivieren en kanalen de leidraad van deze rit.

Geniet van dit voorsmaakje en wil je meer en echt proeven kom dan op 30 oktober naar Moerzeke.

De +/-185 km lange tocht leidt ons ook dit jaar terug langs de mooiste plekjes van Vlaanderen . De onderstaande foto's behoeven weinig uitleg.

Schelde te Moerzeke

Durme te Hamme

Durme te Waasmunster

Zuidlede te Eksaarde

Moervaart te Moerbeke

Langelede te Overslag

Kanaal Gent –Terneuzen

Waterspaarbekken te Kluizen

De Lieve te Lovendegem

Brugse vaart te Lovendegem

Kanaal van Schipdonk te Zomergem

Kanaal Gent - Brugge te Aalter

Poekebeek te Aalter

Afleidingskanaal te Nevele

Leie te Deurle

Schelde te Eke

Schelde te Melle

Kaaiplein Hamme

Sporthal Meulenbroek

En zo komen we na 185km terug aan het Kaaiplein te Hamme. We parkeren ons stalen ros langsheen de boorden van de Durme en begeven ons naar de sporthal, waar we jullie met open armen ontvangen met lekkere koffie en koeken en ter gelegenheid van ons jubileum nog een leuk geschenk voor alle piloten!

2017

2.400 deelnemers opbrengst 15.000 euro

Elk jaar opnieuw doen we ons best om een mooi parcours uit te werken voor onze Herfstrit.

Het wordt elk jaar moeilijker om nieuwe stukjes te vinden, maar omdat moeilijk ook gaat is het ons terug gelukt en we hopen dat we jullie terug kunnen plezieren met deze editie.

Zoals elke weggebruiker in België worden ook wij getroffen door de vele wegenwerken, zo waren wij in laatste instantie verplicht om onze route om te leiden wegens de werken op de N41 tussen Sint-Niklaas en Hamme. Aan het oorspronkelijke scenario van het parcours hebben we heel wat moeten veranderen en sleutelen maar we hopen toch dat deze route jullie allen zal plezieren.

Graag willen we jullie hier alvast een voorsmaakje geven van wat jullie kunnen verwachten. Het is niet de bedoeling om een toeristische gids te zijn maar met deze onderstaande beelden willen we jullie alvast warm maken voor deze editie van de herfstrit

Ook nu vertrekken we terug op het door jullie al gekende dorpsplein van Moerzeke.

Zoals elk jaar moeten we terug enkele mooie oversteekplaatsen zoeken om de Schelde en zijn bijrivieren te overbruggen. Tevens willen we jullie terug de mooiste stukjes Vlaanderen laten ontdekken die op deze route te vinden zijn

De Durme te Waasmunster

De Heide te Waasmunster

De Dries te Sombeke

Schelde Temse

Weert Bornem

Grote molenbeek Lippelo

Lippelobos hof Te Melis

Groenteteelt Mechelen

Zenne te Zemst

Sporthal Boortmeerbeek

Tremelo

Werchter

Dijle te Wakkerzeel

Golfclub Kampenhout

Witloofteelt kampenhout

Aanloop naar landing op Brussels airport te Steenokkerzeel

Verbrande brug Vilvoorde

Vliegveld Grimbergen

Imde en Rossem twee specifieke Vlaamse dorpjes

En zo verder via Opwijk, Buggenhout, Lebbeke, Dendermonde naar Zele tot bij onze hoofdsponsor
Bike Parts

Nu nog enkel kilometers en de editie 2017 zit er op, we verwelkomen jullie in sporthal Meulenbroek

2018

2750 deelnemers opbrengst 16000 euro

DOOR HET SOETE WAESLAND IN HET SPOOR VAN REYNAERT DE VOS

We willen jullie met dit schrijfsel warm maken om op 28 oktober af te zakken naar Moerzeke en deel te nemen aan onze Herfstrijd.

Elk jaar opnieuw een aantrekkelijke route uitstippelen is voor onze routebouwers steeds terug een uitdaging, ook dit jaar schotelen we jullie een route voor om duimen en vingers van af te likken.

Toen we in 1992 de route voor onze eerste herfstrijd uitstippelden maakten we gebruik van onze parate terreinkennis. Na 26 jaar en evenveel routes zou je denken dat we elk straatje, wegje, dreefje,..... in Vlaanderen aangedaan hebben. Maar niets is minder waar! Door goed te zoeken en kaarten te bestuderen is het ons toch gelukt om heel wat nieuwe wegen te ontdekken. We nemen jullie graag mee op tocht door het Soete Waesland.

't Soete Waesland

Net als de schrijver, die in de 13^e eeuw het dierenepos "Van Den Vos Reynaerde" schreef, volgen we het spoor dat deze sluwe viervoeter in het Waesland achterliet.

In Waasmunster zien we al een eerste beeldengroep

Verderop in Daknam is Reynaert overvloedig aanwezig (de troon van koning Nobel, zitbanken met citaten uit het boek, De Reynaertdreef, Café Reynaert).

In Stekene kan je aan de kerk zijn standbeeld bewonderen

en langsheen onze route komen we op delen van de verschillende wandel-, fiets- en autoroutes die verwijzen naar het verhaal.....

Ook in het polderlandschap van Kieldrecht vinden we een mooie beeldengroep, Voor meer informatie over Reynaert in het waasland verwijzen we graag verder naar verschillende toeristische sites die zeer uitgebreid documenteren over alles wat u wilt weten over deze mythische figuur. (<https://www.toerismewaasland.be/nl/pagina/reynaert-de-vos>)

Nadat we achtereenvolgens Zele, Waasmunster, Daknam, Stekene en Sint-Gillis-Waas doorkruist hebben, komen we in het poldergebied waar we over winter en binnendijken rijden die het achterland destijds beschermden tegen de Schelde die in de winter buiten haar oevers trad.

De vruchtbare grond van de polders is de ideale basis voor bieten, aardappelen maar tegenwoordig zien we er ook maïs, zonnebloemen en heel wat boomgaarden verschijnen. Voor wie al eens graag een appel of een peer eet is de kans groot dat die uit één van deze boomgaarden komt.

We zetten onze weg verder en aan de einder zien we de containerkranen van de Waaslandhaven en de koeltorens van de kerncentrale van Doel verschijnen.

Voor de derde maal in onze geschiedenis doen we het Schelgedorp Doel aan. Het is nog steeds een groot vraagteken wat er nu met het dorp moet of gaat gebeuren maar het loont zeker de moeite om hier even rustig te verpozen en een wandelingetje te maken langs de verlaten huizen en de Schelgedijk.

Na ons bezoek aan Doel rijden we door en komen we in de Waaslandhaven. Opgelet de wegen nodigen hier misschien wel uit om even de gaskraan open te draaien maar in het ganse havengebied geldt een snelheidsbeperking van 50 km/h en regelmatig zijn er controles. We rijden over de Kieldrechtsluis (één der grootste ter wereld) en langs het Deurganckdok en misschien zie je er één der grootste containerschepen ter wereld liggen. Via de Kallosluis verlaten we het havengebied.

Met zijn zoete en lekkere aardbeien uit Melsele is deze gemeente zeker gekend in het Soete Waesland.

We zakken nu af naar de Scheldevallei en komen in een gans ander maar zeker even vruchtbaar en groen landschap. Bazell met zijn mooi kasteel, de duiventoren en het pittoreske dorpsplein zijn zeker het bezoeken waard.

Rupelmonde; dank zij de hier geboren Gerard Cremer (aka Mercator) zijn we in staat om deze route op een landkaart uit te tekenen. Eventjes parkeren en te voet tot aan de getijden watermolen en de Schelde wandelen voor een wijds uitzicht op de Schelde en de Rupelmonding.

Via Steendorp, Temse, Sint- Niklaas, Sombeke en Elversele vervolledigen we onze route en komen we aan in Het Meulenbroek waar we jullie met open armen ontvangen.

